

Палати

Яків Щоголів

Город темрява покрила,
Грюк на вулицях затих;
Спить святої правди сила,
Та не засне темний гріх.

Пишні, зряжені, багаті,
Попід небо від землі
Підіймаються палати,
Башти й вежі в темній млі

Он палац. Високі брами;
Із-під портика стовпи,
Наче хилються верхами
Од ваги горорізьби.

Все і тут у млі втонуло;
Але впав на браму світ
Від ліхтарні і — лиснуло:
Се палати про сиріт.

Так отсе воно палати,
Ті палати, на котрі
Звикли злегка позирати
Безсоромні матері?

Так отсе воно палати,
Ті палати, у котрі
Вас, дітей, почнуть збирати,
Тих, що знайдуть на зорі

Під ворітьми, в драних шатах
І нікчемних пелюшках,
Світ уздрівших в темних хатах,
В клунях, льохах і хлівах?

Сарна дітям дба одрину[1],
Нагодує їх сама,

І чокал свою дитину
Од себе не дасть дарма.

Беркут кубло в'є на скелі,
Як зачує дитинят,
І під крилами в оселі
Береже своїх птенят.

Вам ніхто одра не дбає,
Діти сорому й гріха!
Перший день ваш привітає
Доля темна і лиха!..

Принесуть сюди та й кинуть
Вас, покинутих всіми,
Щоб сказать: вони не згинуть
Проміж добрими людьми.

Де ж добути мочі й сили,
Щоб зрости вам без туги,
Як з колиски й до могили
Все чуже вам округи?

Примітки:

[1] Ліжко, постіль.